

Miroslav R. Zečević

ПОГЛЕД СА ВИСИНЕ

Затекох себе у једном тренутку
гдје идеје тражим а не знам шта радим,
био сам изгубљен у свом малом кутку,
пјесми кулу зидах—стиховима градих.

Довољно сам луд-забиљежих пјесме,
поставх још луђи, па их и објавих,
кажу Сизиф на врх никад стићи неће,
лијеп је поглед с врха, смијеш да се кладиш?

Владар сам свих боја као камелеон,
један вјечни путник што не мрда с мјеста,
поздравља вас пјесник уз дубоки наклон,
изасланик трона јесте моја пјесма.

ПРВА И ПОСЛЕДЊА

Сањај са мном на рубу стварности
благослову и казно Господња,
тишино моја љубљена у јавности,
моја пјесмо-прва и последња.

Знаш, моја љубав је одувијек твоја,
ова је душа због тебе грешна,
нек сам проклет судбино моја,
ти си заувјек моја најљепша пјесма.

Ти си ширина, страст и слобода,
твоме дјечаку свака ријеч и рима,
док не умрем а и онда ...
бићеш мој грб, застава и химна.

УСНУЛОМ СНУ

Мирисавко моја шћућурена,
ти ми спаваш, а ја жудим силно,
прхни птицо ил' буди та жена,
моје миље и биће умилно.

Док тијело уз твоје пулсира
у сан падам, у сну све ил' ништа,
све честаре успомена дајем,
више нема мајстора глумишта.

Снени шеру, ја сам свод твој звјездан,
буди ђерам са којег ћу пити,
мене сањај, нек будем твој бездан,
својим бићем тебе ћу покрити.

СВЕТИОНИК

Предвечерје. Чарлија сунчаник,
броји своје последње минуте,
диже прозрак, отвара ми видик
на таласе округле и љуте.

У смирај ми таласи шуморе,
преда мном се пали светионик,
у магновењу моје мисли плове,
миомирис њен је мој расковник.

Заједрисмо заједно у утих,
ја занесен, морем усковитлан,
не страшим се тих таласа љutih,
ка њој пловим, она мој је пристан.

НЕПРИСТОЈНА ПЈЕСМА

Доста сам о твој бићу размишљао,
крајње је вријеме да нешто предузимам,
уз твој пристанак—ја сам помишљао
све друго задржи, тијело ти узимам.

Не узимам трајно, само позајмљујем
да мало продишем, звијер да нахраним,
иако ме кошташ, дубоко вјерујем,
бијеле ноћи плаћам данима тамним.

На усне ћу ставити кажипрст,
можда се и заљубим, ризик преузимам,
шапнућу на ухо само пссссст...
све друго је твоје, само тијело ја узимам.

СЛУТИМ

Клонуо сам од твог магнетизма,
призвао те ја у своје вене,
свјесна жртва твога еротизма,
без повратка ти си пут за мене.

Причај са мном, можда те наведем,
можда те, ко мене, моје ријечи слуде,
озбиљно је...ја сам већ заведен,
озбиљније не може да буде!

Пусти нек нас ово вече води,
бирај крви моје, или мало вина,
ваздухом ме својим ослободи,
покриј очи својим длановима.

Ти си срно надређена ловцу,
поклони ми голо тијело своје,
купи карту у једноме правцу,
слутим, шта све може ово двоје.

НА ХЛАДНОЈ СТРАНИ

Молим, без емотивног везивања,
само пришиј кожу уз моју,
без љубави и њених казивања,
не отварај душу, нећу ни ја своју.

Без лептирића у стомаку, молим,
само нек низ кичму жмарци иду,
ја за безосјећајног словим
и желим те опет, имај то у виду.

Чврсто сам на земљи а ти маштом сјајиш
као мјесец што вјерно ме прати,
ја живим на оној хладној страни,
остај ми високо и понекад сврати.

ЛОЛИТА

Кажеш да си прекривена прашином гријеха,
лажљивице, што добро изгледаш на својим сликама,
уз напућене усне ил' мало смијеха
још увијек си окружена плишаним луткама.

Док лежиш у вешу бијеле и розе боје,
изгледаш пожељно-успјела је намјера,
само нек се мрдају те ножице твоје,
у чарапама ил босе, њих обожава камера.

Више нема шнали и плетеница,
не убјеђуј ме да имаш више година,
уз помоћ шминке и лажних трепавица
лијепа си жена, ал' си још дјевојчица.

Наличје профила виртуелног свијета,
нећу те разоткрити , ал' ако ме ко пита,
рећи ћу да си жена жељна путовања,
ал не жури на пут, имаш кад, Лолита...

ЗА ТЕБЕ

Са мислима на тебе и на твоје име,
колико је сјутра у рану зору,
отишао бих на највишу гору,
због тебе се не плашим висине.

Из страха за тебе, због људских ћуди,
да те не би повриједили,
непобједиве бих побиједио,
изгубио сам страх од људи.

Без страха од смрти, познајем себе,
да ми живот о нити виси
дао бих све своје за тебе,
да ме његујеш и да уз мене ти си.

НАПИСАО БИХ ТИ...

Написао бих вечерас нешто у полу-тами
само за твоје очи и твој ум блистави,
ја и исте тихе ноте смо опет сами,
чак и дим цигарете исписује име љубави.

Написао бих теби моћне реченице,
ријечи захвалности уз мрву осуде,
љубав и истину—све саме чињенице,
све бих то ставио у твоје миљенице.

Понека мисао је са димом отишла,
понека се ријеч прстима измакла,
нисам узалуд био будан цијелу ноћ,
мислећи на тебе уз -додире од стакла-.

ДУХ ПРОШЛОСТИ

Не бих сада писао ово
ал' опет с прашином вјетар ме носи,
и знам гдје ме стари друг води
он зна да не смије, ал' опет пркоси.

Није да снаге више немам,
још дрскост под шињелом носим,
да дам себе одувијек спреман
нови стих ко жртву теби приносим.

Мој шињел је временом све тањи и тањи
а вјетар, мој друг постаје јачи,
одједном сам душо постао рањив,
да ли ћу ко рањен шта да ти значим?

Олуја стане па опет крене,
послије ружног лијепо се спрема,
вријеме гази и јаче од мене,
мада таквих, признај, више и нема.

ПОЗДРАВИ ИЗ ТАМЕ

Презиме је сензуалност,
име њено фантазма је,
слобода јој стваралаштво,
императив-илузија.

Без сјаја су њене очи,
гаврана у њима носи,
под периком, голишава,
само носи костим ноћи.

Једна шипка и подијум,
полу-тама сад је дира,
и у тами сад реквијум,
саксофон за блудног свира.

ДИВА

-За пар сати играм улогу живота,
није продаја, ја то никад не бих.
Звјездана је ноћ, ох каква љепота..
И у тами сјаје- рекла је у себи.

У представи први пут глумила је себе,
гледала ка сату и успореном клатну,
шкрипале су даске што јој нешто значе,
трновит је пут ка великом платну.

Ноћ је диву филмску изњедрила,
гледала је небо из постеље снова,
сјеверњачу сјајем праска засјенила,
у сазвјежђу нашем једна супернова.

МАТИ

Крви моја и робињо моја,
сву си љубав свијета мени дала,
за ме увијек праве ријечи знала,
ти слушкињо и богињо моја.

Кључеве живота си ми дала,
ваздух свој са мношћом си дијелила,
с првом капљом млијека одлучила,
и свој живот мени посветила.

Све пролази па и живот вене,
остани што дуже јер кад одеш,
оде с тобом један дио мене!

Када одеш, на небу ћеш сјати,
чујеш ли ме звијездо најсјајнија,
да ме чуваш, најдивнија мати!

ЧАСТ ИЗУЗЕЦИМА

Ја немам страно презиме
и боље да ме данас не преводе,
не спадам у ложе и клубове,
не купујем књижевне награде.

Нисам бојама обојен,
једним познатим језиком говорим,
бићу непожељан, суверен,
опростите што наглас говорим.

Само сам један од стотину,
што им стихови мирују, тихују
и у рату с вјетрењачама гину,
нек пјесници у миру почивају.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>